Све странке које учествују на изборима 6. маја унисоно су само против једне опције, а то је гласање неважећим листићима. Колико год се међусобно нападале у предизборној кампањи, око овог питања су све сложне и спремне за најљући бој да докажу да је реч о „неозбиљној“ идеји и акцији. То је заправо једини аргумент којим баратају, али изгледа да ову идеју не разумеју ни они који свим тим странкама не верују, а истраживања показују да преко 65% људи у Србији не верује ниједној политичкој партији. Због тога, ево неколико објашњења за све оне добронамерне људе који желе добро за себе, ову земљу и уопште – за планету Земљу.

1. Шта постижемо бојкотом?

Излазак на изборе и поништавање гласачког листића и бојкот није исто. Разлика је у томе што се неважећи листићи броје и то као одвојена категорија. На пример, на парламентарним изборима 1992. године у Србији било је 5,9% неважећих листића, упркос томе што нико није организовао овакву или сличну акцију. Иако тај проценат премашује данашњи цензус, у то време није превише забринуо прикривени апсолутистички систем Слободана Милошевића, поготово зато што је могуће да су на изборним местима на којима опозиција није имала контролоре неки листићи поништени од стране самог владајућег СПС-а.

Данас ствари стоје другачије. Уколико број неважећих (или белих) листића премаши број гласова првопласиране странке, тиме се отвара могућност да се избори пониште и распишу нови под другачијим изборним законом. То је уједно крајњи циљ ове акције – поништавање ових унапред договорених избора.

Осим тога, бојкот смањује цензус за улазак у парламент, док излазак на изборе повећава цензус чиме ће оне мале партије које се боре да пређу 5% и прикључе се политичкој олигархији губе шансу да у томе успеју.

2. Зашто смо се борили за вишепартијски систем ако ћемо сад да поништавамо листиће?

Ово питање многи постављају, а одговор је једноставан. У Србији влада партитократија и невероватна корупција на сваком кораку и око сваког питања, што се у на крају своди на једнопартијски систем. Гласањем за једну, неку, партију, ви сте у ствари гласали за било коју јер ће се после избора сви они договорити ко ће с ким у владајућу коалицију а ко у лажну опозицију.

3. Ако не изађем на изборе победиће нека језива странка! Морам да гласам за мање зло!

Ово је најчешћа заблуда и уједно највећи медијски успех српских партија. Практично од појаве парламентаризма па до данас гласамо за мање зло. То заоштравање је нарочито дошло до изражаја после 5. октобра, јер раније се макар знало које је засигурно највеће зло па нисмо имали шта да изгубимо. Овај пут губимо много, јер гласањем за „мање зло“ још увек гласамо за зло, а и ко каже да је то зло уопште мање? Данас и врапци на грани знају да је Демократска странка створила Српску напредну странку. Врло лукав потез. Тиме је створен наизглед биполарни систем, а заправо се ради о две странке са потпуно истим програмом и намерама и које ће највероватније после избора ступити у коалицију – ако их у томе не спречимо.

Они који повлаче овај аргумент најчешће су острашћене присталице или активисти управо ових двеју странака (или неких њима врло блиских), али да се подсетимо да је на претходним изборима највише гласова добила ДС (са причом да не добију радикали и СПС), да би после свега ДС ушао у коалицију са СПС-ом и то такву да је СПС практично преузео пола власти.

4. Шта можете тиме да постигнете кад су партије и држава јачи?

Не бисмо се упуштали у ову акцију да у њу не верујемо. Тачно је да странке на власти

држе практично све медије и да је тешко прогурати идеју која није по вољи корумпираним политичарима и њиховим сарадницима, али не би био први пут да свенародни покрет однесе победу над наизглед непобедивим противником. Сетимо се само демонстрација 1996/97. године кад је Милошевић, рачунајући на медијску блокаду, покрао изборе не желећи да призна пораз у највећим градовима. То му ипак није помогло да после масовних тромесечних уличних шетњи и демонстрација снуждено попусти у страху да не изгуби сву власт.

Поред тога, мирење с постојећим стањем, кад нам држава подсећа на брод који је већ потонуо па се само траже чамци за спасавање, заиста је чист дефетизам. Зашто бисмо се помирили с чињеницом да неколицина високих политичара и тајкуна живи као бубрег у лоју док се сви остали грађани боре за голи живот под сталним стресом, притиском од презадужености и сталним страхом за сопствени живот и породицу?

Овом акцијом можемо поништити изборе, отерати корумпиране политичаре и њихове мецене, изменити изборни закон и довести на власт људе неупрљане биографије и оне који заиста нешто добро желе за све нас. Можемо укинути партитократију. Можемо показати да не пристајемо на сталну уцену: „Бирајте мање зло“. Увек постоји излаз, а излаз је овај пут баш у неважећим листићима.

ИЗАЂИТЕ НА ИЗБОРЕ, ПОНИШТИТЕ, ПРЕЦРТАЈТЕ, УНИШТИТЕ ГЛАСАЧКИ ЛИСТИЋ И ВРАТИТЕ СЕ КУЋИ МИРНЕ САВЕСТИ. УЧИНИЋЕТЕ ТО ЗА ЗАЈЕДНИЧКО ДОБРО СВИХ НАС, А НА ШТЕТУ СВИХ ОНИХ КОЈИ СЕ ВОЗЕ У СКУПИМ, БЛИНДИРАНИМ ЦРНИМ КОЛИМА ПОД ЈАКИМ ПОЛИЦИЈСКИМ ОБЕЗБЕЂЕЊЕМ.

Патриотизам је једини разлог за састављање ових упутстава и објашњења. Свако ко се противи овоме или не разуме шта овде пише наћи ће одговор у самом тексту ако прочита поново с мало више пажње